

Bazı Kimseler, Hz.Ali'ye \"Ulûhiyet\" İsnad Ederken, Bazılarının da \"Peygamber\" Dediklerini İşitiyoruz. Bu iddia, Nereden Kaynaklanmaktadır ve Bunlara Nasıl Cevap Vermek Gerekir?

Bu yanlış inanç da diğerleri gibi **İbn-i Sebe** tarafından iddia edilmiştir. Bütün gayesi Müslümanların itikadını bozmak olan İbn-i Sebe, menfur faaliyetlerini sürdürürken, nabza göre şerbet vermesini iyi beceriyordu. Önce, bazı kimselere Hz.Ali'nin (RA) **ilâh** olduğunu telkin etmeye çalışıyor, bunun tutmayacağını anladığı yerde, O'na **peygamberlik** isnad ediyor; bunun da geçerli olmayacağını anladığı zaman ise, **hilâfetin** en evvel Hz. Ali'nin hakkı olduğunu, bu hakkın kendisinden zulmen alındığını telkine kalkıyordu.

*Dikkat edilirse, bu üç iddia arasında **tezat** vardır. Tezat ise hükümsüzdür. Şöyle ki ilâh olan, peygamber olamayacağı gibi, peygamber için de hilâfet sözkonusu olamaz. Bu tezât dahi, açıkça gösteriyor ki mes'elenin altında sadece ve sadece ifsat ve ihanet yatmaktadır.*

Malûmdur ki, herşeyin bir başlangıcı ve bir de nihayeti olduğu gibi, Hz.Âdem'le (A.S.) başlayan peygamberlik müessesesi de Hâtemü'l-Enbiyâ (SAV) ile son bulmuştur. Cenâb-ı Hak, peygamberlerin en ekmeli olan O Zât'ın eline semavi kitaplann en mükemmeli olan Kur'ân-ı Azimüşşân'ı vermiş ve nübüvvet müessesesini O Hâtemü'l-Enbiyâ ile tekml etmiştir. Artık, kıyamete kadar Hz.Muhammed'den sonra bir peygamber gelmeyecektir. Hz.Muhammed'in (S.A.V) Hâtemü'l-Enbiyâ olduğu, **Ahzâb** suresinde şu şekilde ifâde buyurulmaktadır:

"Muhammed sizin ricalinizden hiçbirinin babası değil ve lâkin Allah'ın Resulü ve peygamberlerin hâtemidir (sonucusudur). Allah alimdir (her şeyi bilendir)."(Ahzab, 33/40)

Bu âyet-i kerimede Cenâb-ı Hak, hem Hz.Muhammed'in (SAV) ismini zikrederek O'nun peygamberliğini açıkça ifâde ediyor, hem de **"Hateme'nnebiyyîn"** buyurmakla, O'nun son peygamber olduğunu kesin olarak beyan buyuruyor.

Bilindiği gibi, kendisine kitap indirilen peygamberlere **resûl** denir. Âyet-i Kerimede Peygamberimiz (SAV) için hem **resûl**, hem de **Hâteme'n-nebiyyîn** buyurulmasıyla artık kendinden sonra hiçbir nebînin gelmeyeceği ve nübüvvet kapısının O'nunla nihayet bulunduğu kesinlikle bildirilmiş oluyor. Yâni, Hz.Muhammed (SAV) son nebî

olduğu gibi, son resûl de olmaktadır. Zira, her resûl nebidir, fakat her nebî resûl deđildir.

Âyet-i Kerîmede "Hateme'n-nebiyyîn" yerine "Hâteme'l-Mürselîn" buyurulsaydı, belki bazı kimseler, Peygamberimizden (SAV) sonra kitap sahibi olmayan bir nebînin gönderilebileceği vehmine kapılabılırlardı. Böylece, âyet-i kerime bu husustaki bütün vehim ve vesveselerin kapısını kapatmış bulunmaktadır.

Allah-ü Teâlâ, A'raf sûresi 158. âyet-i kerîmesinde de şöyle buyurmaktadır:

"(Habîbim) de ki: 'Ey insanlar! Şüphesiz ben göklerin ve yerin mülküne mâlik olan, kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan, hem diriltten hem öldüren Allah'ın size, hepinize gönderdiği peygamberim. O hâlde Allah'a ve O'nun ümmî nebîsi olan resulüne -ki kendisi de O Allah'a ve O'nun sözlerine iman etmekte olandır- iman edin. O'na tâbi olun, tâ ki doğru yolu bulmuş olasınız."

Görüldüğü gibi, bu âyette, Allah-ü Teâlâ, Peygamber Efendimize **peygamberliğini ilân etmesini** emir buyurmaktadır.

Malûmdur ki peygamberlikle vazifelenen kimselerin bu vazifelerini açıkça ilân etmeleri kendileri için farzdır. Bu, ilâhî bir kanundur. Gelmiş geçmiş bütün peygamberler, bu kanuna harfiyyen uymuş ve kimseden çekinmeyerek peygamberliklerini ilân etmişlerdir. Onların bir kısmı ateşe atılmış, bir kısmı kesilmiş, bir kısmı memleketlerinden sürülmüş, ancak hepsi de canları ve başları pahasına tebliğ vazifelerini bihakkın yerine getirmişlerdir.

Geçmiş Peygamberler gibi, Peygamber Efendimiz de (SAV) peygamberliği ilk âyetin nüzülüyle ilâna başlamış, kavim ve kabilesinin kendisine düşman olması O'nu zerre kadar korkutmamış, dâvasından vazgeçmesi için yapılan vaadlere de zerrece iltifat etmeyip,

"Bir elime güneşi, bir elime ayı koysanız, ben yine bu dâvâmdan vazgeçmem."

diyerek, onların ne vaadlerine ne de tehditlerine ehemmiyet vermemiştir. Bütün insanlara gönderilen bir peygamber olarak, nazil olan her âyeti en şedit düşmanlarına dahi tebliğden çekinmediği gibi, bütün dünyanın meliklerine, imparatorlarına mektuplar yazmış, kendisine tâbi olmadıkları takdirde hidâyete

eremeyeceklerini, mallarının, canlarının devletlerinin, milletlerinin selâmette olamayacağını çekinmeden ilân etmiştir.

Şimdi, Hz. Ali'ye peygamberlik isnad eden İbn-i Sebe ve taraftarlarının iddialarım, yukarıdaki âyetin ışığında kısaca tahlil edelim:

Evvelâ : Hz. Ali peygamberlikle vazifelendirilseydi, bu vazifeye herkesten önce kendisinin iman etmesi ve peygamberliğini ilân etmesi, O'nun için bir farz olurdu. Kendisinden ne yazıyla ne de sözle böyle bir şey asla vârid olmadığı gibi, aksine hakkında bu gibi iddialarda bulunanların bir kısmını yaktırdığı, bir kısmını ise sürgüne gönderdiği tarihen sabittir.

Kendisi daha on yaşında bir çocuk iken, Peygamberimizin son nebi olduğunu kabul etmiş ve bu uğurda maddi-manevî cihad etmiş, hilâfeti zamanında da Kur'an-ı Kerim'in hükümleri harfiyyen uygulanmış, kısacası çocukluğundan tâ vefatına kadar Allah ve Resulü yolunda çalışmıştır.

Böyle bir zâta peygamberlik isnadında bulunmak hiçbir esasa dayanmayan bir hezeyandır.

Cenâb-ı Hak Sebe sûresinde buyuruyor:

"Seni de başka değil, ancak bütün insanlara şâmil bir risaletle rahmetimizin müjdecisi, azabımızın habercisi (olarak), gönderdik ve lâkin insanların ekserisi bilmezler." (Sebe', 34/28)

Cenâb-ı Hak, bu âyet-i kerimeyle, Resûlullalı Efendimizin (SAV) peygamberliğinin bütün insanlara şâmil olduğunu açıkça beyan buyuruyor.

Kur'ân-ı Kerîm'de, Hz.Muhammed'in (SAV) peygamber olduğunu açıkça ifâde eden bir diğer âyet-i kerime de Sûre-i Feth'in şu âyetidir:

"Muhammed Allah'ın resulüdür. O'nun maiyetinde bulunanla da kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler. O'nları rükû ediciler, secde ediciler olarak görürsün."

Âyetin başında Hz.Muhammed'in (SAV) peygamberliğine Cenâb-ı Hak bizzat kendisi şahadet etmektedir. Yâni, Allah-ü Azimüşşân azamet-i celâliyle **Muhammed Resûlullah'dır** buyuruyor. Bu şahadeti hangi vehim gölgeleyebilir? Kur'an'ın bu açık beyanlarına rağmen, Hz.Ali'ye peygamberlik isnad edilmesi bâtıldır, vehmîdir,

esassızdır.

Bu isnadın hakikattan ne kadar uzak olduğu aşağıda yapacağımız bir mukayese ile çok daha iyi anlaşılır. Önce Hz.Muhammed'in (SAV) peygamberliğini tasdik edenlerin kimler olduğunu, daha sonra Hz.Ali'ye (RA) kimlerin peygamberlik isnad ettiklerini sıra ile takdim edelim.

Hz.Muhammed'in (SAV) son peygamber ve nebî olduğunu Kur'an haber vermiştir. Peygamber Efendimiz de kendi peygamberliğini tasdik, ilân ve başkalarına da tebliğ etmiştir. Hz. Ali dahil Çariyâr-ı Güzîn Efendilerimizin hepsi ve bütün sahâbiler, Resûlullah Efendimizin âhirzaman peygamberi olduğuna iman etmişler ve O'nun peygamberliğim bütün cihana yaymak için canlarıyla, mallarıyla cihad etmişlerdir. Ve nihayet bu münevver zevatı takip eden milyarlarca müslüman, hep Hz.Muhammed'in âhirzaman peygamberi olduğuna iman etmişler ve O'nun getirdiği bütün farzları, vâcibleri, sünnetleri fiilen yaşamışlardır.

şimdi bir de Hz.Ali'ye (RA) kimlerin peygamberlik isnad ettiđine bakalım.

Daha önce de beyan ettiğimiz gibi, Hz.Ali Efendimize peygamberlik isnad edenler en başta İbn-i Sebe ve onun tabileri, ikinci olarak ateşperestlikten yeni dönmüş, fakat İslâm'ı henüz lâıykıyla kavrayamamış bazı şiî fırkalarıdır.

Bu mukayeseyi yapabilecek kadar bir muhakeme gücüne sahip hiçbir Müslümanın, Hz.Ali Efendimize nübüvvet isnadında bulunmak gibi azîm bir hatâya düşmemesi icab eder.

Farz-ı muhâl olarak İbn-i Sebe'nin sapık itikadı bir an için kabul edilmiş olursa, bu takdirde başta Canâb-ı Allah'a, sonra Peygamber Efendimize, Hz. Ali dahil bütün sahâbe-i kirâma ve onları takip eden bütün ehl-i tevhid Müslümanlara **hatâ** isnad edilmiş ve sadece bir grub hurâfecinin vehmî, hayalî safsatalarına hak denilmiş olunur. Bu ise, hakikatların zıddına inkılâbıdır ve hakka bâtıl, bâtıla hak demektir.